

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Dionysii Carthusiani, luculenta iuxta ac compendiaria in Acta apostolorum exegesis siue commentaria

Dionysius <Cartusianus>

Coloniæ, 1532

VD16 D 1926

Ecclesiastes habet capita XII. Et agitur in eo de mundi vanitate, de diuitiarum contemptu, de profectu ambulantium in via dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38702

EPITO. EX PROV. SAL.

& vnigeniti filij eius vtrumque ineffabilem & incomprehensibilem.) Omnis sermo dei ignitus, clypeus est omnibus sperantibus in se. Ne addas quicquam verbis illius. Duo rogavi, ne deneges mihi. Vanitatem & verba mendacii longe fac a me. Mendicitatem & diuitias ne dederis mihi, tribue tantum victui meo necessaria.

Ne accuses seruum ad dominum suum, ne forte maledicat tibi & corruas. Tria sunt difficilia mihi, & quartum penitus ignoro. Viam aquilæ in cælo, viam colubri super petram, viam nauis in medio maris, & viam viri in adolescentia sua.

Leo fortissimus bestiarum ad nulli⁹ pauebit occursum.

¶ Cap. xxxi.

Quid dilecte mi, quid dilecte vteri mei, quid dilecte votorum meorum. Nullum secretum est vbi regnat ebrietas. Date vinum mœrentibus, & ficeram his qui amaro sunt animo. Bibant & obliuiscantur doloris sui. Mulierem fortem quis inueniet. &c. Accinxit fortitudine lumbos suos. Manum suam misit ad fortia. Fortitudo & decor iudamentum eius, & ridebit in die nouissimo. Os suum aperuit sapientiæ, & lex clementiæ in lingua eius. Panem octosa non comedit. Fallax gratia & vana est pulchritudo, mulier timens dominum ipsa laudabitur. Laudent eam in portis opera eius.

Ecclesiastes habet capita XII. Et agitur in eo de mundi vanitate, de diuitiarum contemptu, de profectu ambulantium in via dei.

Caput primum

VAnitas vanitatum dixit Ecclesiastes, vanitas vanitatum & omnia vanitas.
Quid habet homo amplius de vniuerso labore suo quo laborat sub sole.

X s

D. DION. A RICK. CART.
Generatio præterit & generatio aduenit, terra vero
in æternum stat. Lustrans vniuersa in circuitu pergit
spiritus, & cæ. Ad locum vnde exeunt flumina re-
uertuntur, vt iterum fluant. Cunctæ res difficiles,
non potest eas homo explicare sermone. Quid est
quod fuit? Ipsum quod futurum est. &c. Nihil sub
sole nouum, nec valet quisquam dicere, ecce hoc reces
est. Ego Ecclesiastes fui rex in Hierusalem. Hanc
occupationem pessimam dedit deus filiis hominum.
Vidi cuncta quæ fiunt sub sole, & ecce vniuersa vani-
tas & afflictio spiritus. Peruersi difficile corriguntur,
& sultorum infinitus est numerus. In multa sapien-
tia, multa indignatio, & qui addit scientiam addit do-
lorem.

¶ Cap. ij.

Risum reputaui errorem, & gaudio dixi. Quid fru-
stra deciperis? Quid est inquam homo, vt sequi pos-
sit regem factorem suum? Sapientis oculi in capite ei.
Moritur doctus similiter & indoctus. Cuncti dies hois
doloribus & ærumnis pleni sunt, nec per noctem men-
te requiescit. Homini bono dedit deus sapientiam &
scientiam & læticiam. Peccatori autem afflictionem
& curam superfluam.

¶ Cap. iij.

Oia tempus habet, & suis spacijs transeunt vniuersa sub
sole, Tēpus nascendi, tēpus moriendi, tēpus flendi, tem-
pus ridendi. &c. Cūcta fecit deus bona in tempore suo
& mundum tradidit disputationi hominum vt nō in-
ueniat hō quod opatus est de^o ab initio vsq; ad finem.
Fecit deus opera sua vt timeatur. Iustum & impium in-
dicabit dominus. Quis nouit si spiritus filiorum A-
dam ascendat sursum, & spiritus iumentorum descen-
dat deorsum.

¶ Cap. iij.

Melius ē duos simul esse q̄ vnū, habent enim emolimen-
tum societatis suę. Si vnus ceciderit ab altero fulciat.
Vt soli, q̄a cū ceciderit non habet subleuantem se. Et si
dormierint duo, fouebūt mutuo. Vnus quomodo cale-
fiet? Et si gspiam p̄ualuerit cōtra vnū duo resistūt ei.

EPITO. EX ECCLESIASTE
Funiculus triplex difficile rumpitur. Multo meliore est
obedientia, quam stultorum victimæ.

¶ Cap. 5.

¶ Ne temere quid loquaris, neq; cor tuum sit velox ad
proferendum sermonem coram deo. Multas curas sequitur
somnia, & in multis sermonibus inuenietur stulticia.
Si quid vouisti deo, ne moreris reddere. Displicet enim
ei infidelis & stulta promissio. Vbi multa sunt
somnia, plurimæ vanitates & sermones innumeri. Tu
vero deum time. Auarus non implebitur pecunia.
Dulcis est somnus operanti, siue multum siue parum
comedat. Sicut egressus est nudus de utero matris suæ
sic reuertetur, & nihil auferet secum de labore suo. Mi-
serabilis prorsus infirmitas.

¶ Cap. 7.

¶ Quid necesse est maiora se querere, cum ignoret quod
conducat sibi in vita sua. Melius est nomen bonum quam
unguenta preciosa, & dies mortis die natiuitatis.
Melius est ire ad domum luctus quam ad domum con-
uiuij. In illa enim finis cunctorum admonetur hominum,
& viuens cogitat quid futurum sit. Melior est ira ri-
su, quia per tristitiam vultus, corrigitur animus de-
liquentis. Cor sapientium ubi tristitia est, & cor stul-
torum ubi leticia. Sicut fontus spinarum ardentium sub
olla, sic risus stulti. Ne sis velox ad irascendum,
quia ira in sinu stulti requiescit. Considera
opera dei, quod nemo possit corrigere quem ille despe-
xerit. Noli esse iustus multum, neq; plus sapias quam opor-
tet ne obstupescas. Sapientia contortauit sapientem, su-
per decem principes ciuitatis. Non est homo super ter-
ram, qui faciat bonum & non peccet. Cunctis sermo-
nibus qui dicuntur ne accommodes cor tuum. Fecit de-
us hominem rectum, & ipse se infinitis miscuit questionibus.

¶ Cap. 8.

¶ Sapientia hominis lucet in vultu eius. Tempus & ratione cor
sapientis intelligit. Non est in hominis ditione prohibere spiritum
Etenim quia non cito profert contra malos iudicium,
absque villo timore filij hominum perpetrant mala.

D. DIONYSI A RICK. CART.
Peccator ex eo quod centies facit malum, & per patientiam sustentatur, ego cognoui quod erit bonum timens deum, qui verentur faciem eius. Non sit bonum impio, nec prolongentur dies eius, sed quasi umbra transeant qui non timent faciem domini. Sunt iusti quibus mala proueniunt quasi opera egerint impiorum, & sunt impii qui ita securi sunt quasi iustorum facta habeant. Intellexi quod omnium operum dei, nullam possit homo inuenire rationem.

¶ Cap. 9.

¶ Sunt iusti atque sapientes, & opera eorum in manu dei sunt & tamen nescit homo utrum amore an odio dignus sit, sed omnia in futurum seruantur incerta, eo quod uniuersa aequae eueniant iusto & impio, mundo & immundo. Hoc est pessimum inter omnia quae sub sole fiunt, quia eadem cunctis eueniant, unde & corda filiorum hominum implentur malicia & contemptu in vita sua, & post haec ad inferos deducuntur. Omne tempore sint vestimenta tua candida. Quodcumque potest facere manus tua instanter operare, quia nec opus, nec ratio, nec sapientia, nec scientia erunt apud inferos quo tu properas. Nescit homo finem suum sed sicut pisces capiuntur hamo & aues laqueo, sic capiuntur homines tempore malo cum eis extemplo superuenerit. Melior est sapientia fortitudine. Quomodo ergo uerba sapientis non sunt audita, & sapientia pauperis contempta? Verba sapientium audiuntur in silentio. Melior est sapientia quam arma bellica. Qui in uo peccauerit, multa bona perdet.

¶ Cap. 10.

¶ Cor sapientis in dextera eius, & cor stulti in sinistra illius. Stultus omnes stultos aestimat. Qui fodit foueam incidet in eam, & qui dissipat sepep mordebit eum coluber. Si mordeat serpens in silentio nihil eo minus habet qui occulte detrahit. Stultus uerba multiplicat. Vae tibi terra cuius rex puer est, & principes mane comedunt. Beata terra cuius rex nobilis est & cuius principes uescuntur in tempore suo ad reficere

R. T.
paten
cimem
nū im
a tran
fti qui
orum,
acta ha
lā pos

manu
n odio
rta, eo
mundo
ue sub
corda
ptu in
Omn
ng po
opus,
nferos
ficupl
r ho
nerit.
o ver
is con
o.
in vno

o fini

tepen
lentio
is ver
x prin
lis est
efict

EPIT EX ECCLESIASTE.
endum, & non ad luxuriam. Pecuniæ obediunt omnia.

¶ Cap. ii.

¶ Mitte panem super trāseuntes aquas, quia post multa tempora inuenies illum. Si ceciderit lignum ad austrum aut ad aquilonem, in quocunq; loco ceciderit ibi erit. Qui obseruat ventum non seminat, & q; considerat nubes nunquam metet. Dulce lumen & delectabile est oculis videre solem. Si annis multis vixerit homo, & in his omnibus lætatus fuerit, meminisse debet tenebrosi temporis & dierum multorum, qui cum venerint, vanitatis arguentur præterita.

¶ Cap. 12.

¶ Adolescentia & voluptas vana sunt. Memento creatoris tui in diebus iuuentutis tuæ, antequam veniat tempus afflictionis tuæ, & appropinquant anni de quibus dicas, non mihi placent. Ibit homo in domum æternitatis suæ. Reuertatur puluis in terrā suā & spūs redeat ad deum qui dedit illum. Verba sapientū q̄si sunt multi, & q̄si clauis in altum defixi. Quæ per magistrorum consilium data sunt a magistro vno, his amplius filii mihi ne requiras. Faciendi plures libros nullus est finis. Frequens meditatio carnis est afflictio. Finem loquendi pariter omnes audiamus. Deum time & mandata eius obserua. Hoc est enim omnis homo. Cuncta quæ fiunt adducet deus in iudicium pro omni errato siue bonū sit siue malum.

¶ Cantica habent Cap. VIII. Et agitur in eis de viri iusti perfectione, de animæ sanctæ contemplatione, & conjunctione Christi & ecclesiæ.

¶ Caput. I.

Osculetur me osculo oris sui. Trahe me post te &c. Indica mihi quem diligit anima mea vbi pascas vbi cubes in meridie, &c. Fascicul⁹ myrrha dilectus meus mihi inter vbera mea commorabi-